

โครงการ”ปลูกผักสมุนไพรเด็กปฐมวัย ใส่ใจภูมิปัญญาท้องถิ่น”

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลดอนโมง

๑.ชื่อโครงการปลูกผักสมุนไพรเด็กปฐมวัยใส่ใจภูมิปัญญาท้องถิ่น

๒.สนองมาตรฐานสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยแห่งชาติ

มาตรฐานด้านการที่ ๑ การบริหารจัดการสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย

ตัวบ่งชี้ ๑.๑ การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของครอบครัวและชุมชน

ตัวบ่งชี้ย่อย มีการสื่อสารเพื่อสร้างความสัมพันธ์และความเข้าใจอันดีระหว่างพ่อแม่/ผู้ปกครองกับสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยเกี่ยวกับตัวเด็กและการดำเนินงานของสถานพัฒนาเด็กปฐมวัย การจัดกิจกรรมที่พ่อแม่/ผู้ปกครอง/ครอบครัว และชุมชน มีส่วนร่วม

มาตรฐานด้านการที่ ๒ ครู/ผู้ดูแลเด็กให้การดูแล และจัดการประสบการณ์การเรียนรู้และการเล่นเพื่อพัฒนาเด็กปฐมวัย

ตัวบ่งชี้ ๒.๑ การส่งเสริมให้เด็กในระยะเปลี่ยนผ่านให้ปรับตัวสู่การเชื่อมต่อในชั้นถัดไป

ตัวบ่งชี้ย่อย จัดกิจกรรม กับผู้ปกครองให้เตรียมเด็กก่อนจากบ้านเข้าสู่สถานพัฒนาเด็กปฐมวัย/และจัดกิจกรรมช่วงปฐมนิเทศให้เด็กค่อยปรับตัวในบรรยากาศที่เป็นมิตร

๓. สนองมาตรฐานการดำเนินงานของศพด.ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประจำปีงบประมาณ ๒๕๖๖

๓.๑ ด้านการมีส่วนร่วมและส่งเสริมสนับสนุน

๓.๒ ด้านส่งเสริมเครือข่ายการพัฒนาเด็กปฐมวัย

๔.ลักษณะโครงการ โครงการต่อเนื่อง

๕.หน่วยงานที่รับผิดชอบ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลดอนโมง

๖.ผู้รับผิดชอบโครงการ

๑. นางสาวกนกพร พรหมแก้ว

๒. นางสาวเนตรนภา ลากุล

๓. นางสาวพัชรียา ดวงติมูล

๗.ระยะเวลาดำเนินการ : ตลอดปีการศึกษา

๑.หลักการและเหตุผล :

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช ๒๕๔๒ มาตรา ๒๔ (๑)-(๕) ได้กำหนดแนวทางการศึกษาไว้เกี่ยวกับการจัดการศึกษา กระบวนการเรียนรู้ให้สถานศึกษาดำเนินการโดยการจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล และส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ตระหนักถึงภูมิปัญญาท้องถิ่นและอนุรักษ์ไว้

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลดอนโมง จึงนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาจัดเป็นหลักสูตรในชั้นเรียนและได้จัดทำโครงการส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นขึ้น เพื่อมุ่งมั่นพัฒนาเด็กปฐมวัยให้เจริญเติบโตเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ มีพัฒนาการทุกด้านเหมาะสมกับวัย และตามศักยภาพ

๒.วัตถุประสงค์ :

๑. เพื่อให้นักเรียนมีความรัก-หวงแหน และเห็นคุณค่าของภูมิปัญญาท้องถิ่น
๒. เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้และร่วมอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่น
๓. เพื่อส่งเสริมครูผู้ดูแล ให้จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่น
๔. เพื่อให้ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก มีแหล่งเรียนรู้จากภูมิปัญญาท้องถิ่น
๕. เพื่อให้ผู้ปกครอง และชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมพัฒนาเด็กปฐมวัย

๓.เป้าหมาย :

เชิงคุณภาพ

๑. ๑.นักเรียนได้รับประสบการณ์จากการเรียนรู้จากแหล่งข้อมูลและสถานที่จริง
๒. ๒.นักเรียนได้เรียนรู้และร่วมอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่น

เชิงปริมาณ

๑. เด็กนักเรียนศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลดอนโมง จำนวน ๔๐ คน

๔.ขั้นตอนการดำเนินงาน

๑. วางแผนจัดทำโครงการ
๒. ขออนุมัติโครงการ
๓. ดำเนินงานตามโครงการ
- ๔.สรุปและประเมินผลโครงการ

๕.ระยะเวลาดำเนินงานตลอดปีการศึกษา

- กิจกรรมสวนผักสมุนไพรร
- ผักทอดสมุนไพร

๖.สถานที่ดำเนินการ

- ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลดอนโมง

๗.หน่วยงานที่รับผิดชอบ

- ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลดอนโมง

๘.ผลที่คาดว่าจะได้รับ

- ๑.เสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างครูผู้ดูแลเด็ก
๒. ส่งเสริมให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับเด็กปฐมวัย
- ๓.ผู้ปกครองมีทัศนคติที่ดีต่อศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก
- ๔.เด็กได้รับการแก้ไข ปรับปรุง และพัฒนา ตามศักยภาพ

ผู้จัดทำโครงการ

(ลงชื่อ)

(นางสาวกนกพร พรหมแก้ว)

ผู้ดูแลเด็ก ปฏิบัติหน้าที่
หัวหน้าศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลดอนโมง

ผู้เสนอโครงการ

(ลงชื่อ)

(นายปรัชญานันต์ ชันสุวรรณ)

ตำแหน่ง หัวหน้าสำนักปลัดเทศบาล

ผู้ตรวจโครงการ

(ลงชื่อ)

(นางสาวเรณู หลวงกอง)

ตำแหน่ง หัวหน้าสถานศึกษา ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กฯ
รองปลัดเทศบาลตำบลดอนโมง

๑๖. ผู้ตรวจโครงการ

สืบทำรวจเอก

(สวัสดี้ หล้าทุม)

ปลัดเทศบาลตำบลดอนโมง

๑๘. ผู้อนุมัติโครงการ

() อนุมัติ/ลงนามแล้ว

() ไม่อนุมัติ เพราะ.....

(ลงชื่อ)

(นายนิยม ปัญญายาว)

ตำแหน่ง นายกเทศมนตรีตำบลดอนโมง

รูปภาพประกอบกิจกรรม
โครงการ”ปลูกผักสมุนไพรเด็กปฐมวัย ใส่ใจภูมิปัญญาท้องถิ่น”
ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลดอนเมือง

โครงการจัดทำฐาน ข้อมูลภูมิปัญญาท้องถิ่น / ปราชญ์ชาวบ้าน เทศบาลตำบลดอนโมง งานพัฒนาชุมชน เทศบาลตำบลดอนโมง อำเภอหนองเรือ จังหวัดขอนแก่น

ความหมายและที่มาภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาท้องถิ่น ถือเป็นรากเหง้าที่บ่งบอกถึงความเป็นมาของท้องถิ่นหรือสังคมนั้น ๆ มีบทบาทหน้าที่ที่สำคัญในการส่งเสริมหรือพัฒนาภูมิปัญญาของคนในท้องถิ่นให้ดำรงอยู่และเกิดความภาคภูมิใจใน ผลผลิตของบรรพบุรุษ

เมื่อกล่าวถึงภูมิปัญญาชาวบ้าน คนส่วนใหญ่มักจะมองว่าการศึกษาระบบเท่านั้นที่ดีที่สุด เพราะหลักสูตรการเรียนการสอนถูกจัดไว้อย่างเป็นระบบ ไม่ว่าจะเป็นระดับอนุบาลจนถึงระดับอุดมศึกษา แต่ข้อเท็จจริงกลับตรงกันข้าม การศึกษาของชาติกำลังประสบกับภาวะวิกฤต เช่น เด็กจบประถมศึกษาแล้วไม่สามารถอ่านเขียนได้คล่อง เด็กมัธยมศึกษาบางคนหุนหาวไม่เป็น ไม่สามารถแก้ปัญหาต่างๆในชีวิตประจำวัน ได้ ดังนั้นจึงไม่สามารถหาวิธีการที่จะปรับปรุงอาชีพและความเป็นอยู่ของตนให้ดีขึ้น หากมีการนำเอาความรู้ จากภูมิปัญญาชาวบ้านมาหล่อหลอมรวมกับวิทยาการของสถานศึกษาจะสามารถสร้างชุมชนให้เข้มแข็งได้

ดังนั้นการศึกษา จึงมี ๒ วิธีทาง (Two – Way Communication) คือการถ่ายทอดความรู้จากสถานศึกษาไปสู่ชุมชนและการนำความรู้จากชุมชนมาสู่สถานศึกษา จึงจะเป็นการบูรณาการการศึกษาแผนใหม่ดังนั้นหลักสูตรจึงควรมีเนื้อหา ๓ ลักษณะเป็นองค์ประกอบ วิชาที่เป็นสากล (Universal Content) เช่น คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์เป็นต้น วิชาที่เป็นความรู้เกี่ยวกับชาติของตนเอง (National Content) เช่น ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ วัฒนธรรม วิชาที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับท้องถิ่น(Local Content) ในการให้ความหมายของภูมิปัญญาท้องถิ่นนั้นของให้ความหมายดังนี้คือ

- ภูมิปัญญาชาวบ้าน คือบุคคลที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้มีสติปัญญาที่สามารถนำความคิดมาใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิต สำหรับภูมิปัญญานั้นเกิดได้ทั้งทางตรงคือประสบการณ์ของตนเอง และทางอ้อมที่ได้จากการเรียนรู้จากผู้อื่นหรือความรู้ที่ส่งสมสืบทอดกันมา

- ภูมิปัญญาท้องถิ่น(Local Wisdom) หมายถึงผลงานอันเกิดจากภูมิปัญญาของคนในท้องถิ่นที่ร่วมกันดำเนินงานตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป ซึ่งอาจเป็นในลักษณะกลุ่มและเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป เช่น กลุ่มสตรีกลุ่มแม่บ้าน กลุ่มผู้สูงอายุ กลุ่มจักสาน กลุ่มคนพิการ

- ภูมิปัญญาไทย หมายถึง ผลงานที่เกิดจากภูมิปัญญาของคนไทย ซึ่งนับว่าเป็นคุณค่าที่สามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมในระดับประเทศ ซึ่งบุคคลที่เป็นเจ้าของภูมิปัญญาหรือผลงานนั้นบางท่านเรียกว่าผู้ทรงปัญญาไทย กล่าวโดยสรุป ภูมิปัญญาดังกล่าว เกิดจากการสั่งสมการเรียนรู้เป็นระยะเวลานาน โดยการเชื่อมโยงวิทยาการ ต่างๆเข้าด้วยกัน การเรียนรู้ของชาวบ้านนี้ไม่เหมือนกับการศึกษาในระบบที่แยกวิชาต่างๆออกเป็นหมวดหมู่ แต่ชาวบ้านเรียนรู้หลายเรื่องในเวลาเดียวกันโดยไม่ได้แยกเป็นเรื่องๆเหมือนการศึกษาในโรงเรียน ประเภทของภูมิปัญญา แบ่งออกได้เป็น ๒ ประเภท คือ ภูมิปัญญาที่เป็นนามธรรม หมายถึง ภูมิปัญญาที่เกี่ยวข้องเรื่องราวต่างๆในการดำรงชีวิตประจำวัน ได้แก่การเกิด แก่ เจ็บ ตาย ภูมิปัญญาที่เป็นรูปธรรม หมายถึง ภูมิปัญญาที่ปรากฏเป็นผลงานจากการคิดค้นและประดิษฐ์ขึ้น สามารถประจักษ์แก่สายตาและนำมาใช้ในการดำรงชีวิต การทอผ้า ดนตรีศิลปะ

นอกจากนี้ยังมีการจัดกลุ่มภูมิปัญญาท้องถิ่นออกเป็น ๔ กลุ่ม (กระทรวงศึกษาธิการ,กรมวิชาการ,กองวิจัย ทางการศึกษา) ดังนี้ ภูมิปัญญาด้านคติความคิด และความเชื่อ ภูมิปัญญาด้านศิลปวัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมประเพณี ภูมิปัญญาด้านการประกอบอาชีพในท้องถิ่น ภูมิปัญญาด้านแนวคิด หลักปฏิบัติหรือเทคโนโลยีที่ชาวบ้านนำมาใช้ในชุมชน ลักษณะสำคัญของภูมิปัญญาไทย ภูมิปัญญานั้นเกิดขึ้นจากการหล่อหลอมความรู้ประสบการณ์ความเชื่อ ปฏิกิริยา สิ่งแวดล้อม สิ่งที่เป็นธรรมชาติกับความสามารถของคน ดังนั้น สิ่งแวดล้อม หมายถึง สิ่งต่างๆที่อยู่รอบๆตัวเรา เช่นดิน ฟ้า อากาศ แม่น้ำ สัตว์พืช เป็นต้นซึ่งก่อให้เกิดความคิดในการประกอบอาชีพ สิ่งที่เป็นธรรมชาติเช่น ความเชื่อ สิ่งศักดิ์สิทธิ์สิ่งสมมติต่างๆ ซึ่งก่อให้เกิดศาสนา สังคม หมายถึง กลุ่มคนที่ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันและก่อให้เกิดเรื่องจารีตประเพณีศิลปวัฒนธรรม จิตกรรรม ประติมากรรม นาฏศิลป์วรรณกรรม ผู้ทรงภูมิปัญญา เป็นผู้ใช้ความรู้ความสามารถ ประสบการณ์ต่างๆ ตลอดจนความชาญฉลาดในการเชื่อมโยง ประสบการณ์จากอดีตให้เป็นผลงานขึ้นมาใช้ในการแก้ปัญหาและการดำรงชีวิตประจำวัน

คุณค่าและความสำคัญของภูมิปัญญาไทย – สร้างชื่อเสียง เกียรติยศ และศักดิ์ศรีให้แก่ชาติไทย – สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน เมื่อได้มีการพัฒนามีนักประดิษฐ์นำไปสร้างเป็นเครื่องมือเครื่องใช้ และนำช่วยในการอำนวยความสะดวกในชีวิตประจำวันได้ – ช่วยสร้างประเทศชาติให้มั่นคง เป็นการใช้ความเชื่อและกลยุทธ์ต่างๆที่เกิดจากภูมิปัญญาที่มีมาตั้งแต่ในสมัย โบราณ ซึ่งถือได้ว่ามีส่วนช่วยให้ประเทศชาติของเราดำรงอยู่มาจนถึงทุกวันนี้ – ช่วยสร้างรายได้ให้แก่ประเทศชาติได้แก่ผลงานจากหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์และอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ทั้งนี้ว่าเป็นสิ่งดึงดูดนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศได้เป็นจำนวนมาก ทำรายได้ให้แก่ประเทศอย่างมหาศาล

– ชุมชนเข้มแข็งได้ด้วยภูมิปัญญา ภูมิปัญญาท้องถิ่นมีความสำคัญต่อการพัฒนาชุมชนและกฎหมายการศึกษาแห่งชาติได้กำหนดให้สถานศึกษาร่วมกับบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน ส่งเสริมความเข้มแข็งของ ชุมชน โดยการจัดกระบวนการการเรียนรู้ภายในชุมชน เพื่อให้ชุมชนมีการจัดการศึกษาและรู้จักเลือกสรรภูมิ ปัญญาและวิทยาการต่างๆ เพื่อบูรณาการให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาและความต้องการ รวมทั้งหาวิธีการ สนับสนุนให้มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์พัฒนาระหว่างชุมชน การส่งเสริมภูมิปัญญาไทยโดยทั่วไป

– รวบรวมผลงานที่เป็นภูมิปัญญาไทย มีการเก็บรวบรวมผลงานภูมิปัญญาชาวบ้านและศิลปวัฒนธรรม ประเพณีต่างๆไว้อย่างเป็นระบบซึ่งสามารถเป็นข้อมูลสืบค้นในการศึกษาเพื่อสืบสานแก่คนรุ่นหลังต่อไป

– ยกย่องผู้ที่มีผลงานด้านภูมิปัญญาไทย – มีการควบคุมลิขสิทธิ์ภูมิปัญญาไทย

– การจัดตั้งกองทุนภูมิปัญญาชาวบ้าน การส่งเสริมครูภูมิปัญญาไทย รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ กำหนดเป็นนโยบายส่งเสริมภูมิปัญญาไทย ดังนี้ บุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชน ย่อมมีสิทธิ อนุรักษ์หรือฟื้นฟูพร้อมมีส่วนร่วมในการจัดการ บ ารุงรักษาและการใช้ ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อม รวมทั้งความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุลและยั่งยืน บุคคลมีหน้าที่รับราชการทหาร ช่วยเหลือในการป้องกันและบรรเทาภัยพิบัติสาธารณะเสียภาษีและ สืบสาน ศิลปวัฒนธรรมของธรรมชาติและภูมิปัญญาท้องถิ่นและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ตาม กฎหมายบัญญัติรัฐต้องดำเนินการตามนโยบาย ด้านการศึกษาและด้านวัฒนธรรม โดยส่งเสริมและสนับสนุน ความรู้รักสามัคคีและปลูกจิตสำนึกพร้อมเผยแพร่ ศิลปวัฒนธรรมประเพณีของชาติรัฐต้องส่งเสริมการ ดำเนินการตามนโยบายด้านเศรษฐกิจ โดยให้มีการกระจาย รายได้อย่างเป็นธรรมและขยายโอกาสในการ ประกอบอาชีพของประชาชนเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจรวมทั้งส่งเสริม และสนับสนุนการพัฒนาภูมิปัญญาไทยเพื่อใช้ ในการผลิตสินค้าที่มีคุณภาพ รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบาย ด้านวิทยาศาสตร์ทรัพยากรชีวภาพปัญญาและ ส่งเสริมการประดิษฐ์คิดค้นเพื่อให้เกิดความรู้ใหม่ รวมทั้งคุ้มครอง ทรัพยากรชีวภาพปัญญา พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติได้ก ำหนดเป็นนโยบายส่งเสริมภูมิปัญญาไทยในการจัดการศึกษาและยกย่อง เชิดชูผู้ที่ส่งเสริมและสนับสนุนการจัดการศึกษา ครูภูมิปัญญา หมายถึง บุคคลผู้ทรงภูมิ ปัญญาด้านหนึ่งด้านใด เป็นผู้สร้างสรรค์และสืบสานภูมิปัญญาดังกล่าว มาอย่างต่อเนื่อง จนเป็นที่ยอมรับของ ชุมชนและสังคม และได้รับการยกย่องให้เป็น ครูภูมิปัญญา

ภูมิปัญญาไทยด้านจักกรสาน

จัดทำโดย กลุ่มแม่บ้านชุมชนวังพยุขชาติ นางรัชณี ลาสม
หมู่ ๑๐และหมู่๔ บ้านโพนสว่าง ตำบลจระเข้ อำเภอนongเรือ จังหวัดขอนแก่น

ภูมิปัญญาไทยการทำส้มต่อน

จัดทำโดย กลุ่มแม่บ้านชุมชนสุขสว่างบัวสวรรค์ นางดวงใจ หลวงทอง
หมู่ ๘ และหมู่ ๙ บ้านดอนโม่ง ตำบลบ้านกง อำเภอนองเรือ จังหวัดขอนแก่น

ภูมิปัญญาไทยการทำไข่เค็ม

จัดทำโดย กลุ่มแม่บ้านชุมชนสุขสว่างบัวสวรรค์ นางดวงใจ หลวงทอง
หมู่ ๘ และหมู่ ๙ บ้านดอนโฌ ตำบลบ้านกง อำเภอนองเรือ จังหวัดขอนแก่น

ความรู้เกี่ยวกับการทำไข่เค็ม

ความเป็นมา/แรงบันดาลใจ/เหตุผลที่ทำให้
กลุ่มชาวบ้านหมู่ 4 และหมู่ 10 อ.หนองเรือ
จ.ขอนแก่น มีความต้องการจะหาอาชีพเสริม
เพื่อสร้างรายได้ให้กับสมาชิกในหมู่บ้าน และเห็นว่า
ในชุมชนมีการเลี้ยงเป็ดไข่ ไข่เป็ดซึ่งเหลือจากการ
กินในครัวเรือน จึงรวมตัวกันจัดตั้งกลุ่มทำไข่เค็ม
และเห็นว่าขั้นตอนในการทำไม่ยาก และเป็นการ
ลดรายจ่าย เพิ่มรายได้ให้กับสมาชิกในครัวเรือน

วัตถุประสงค์หลักในการทำไข่เค็ม

- 1) ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์
- 2) เพื่อสร้างรายได้เสริม
- 3) เพื่อเป็นการลดรายจ่ายในครัวเรือน
ช่วยกันดูแลรักษา

อุปกรณ์ / วัตถุดิบ

- 1) ไข่เป็ด
- 2) เกลือ
- 3) ขวดโหลใส่ไข่ต้อง
- 4) หม้อต้มไข่

กระบวนการ/ขั้นตอน

1. ล้างไข่เป็ดให้สะอาด สะเด็ดน้ำจนแห้งสนิท ใส่
ลงในโหลแก้ว เตรียมไว้
2. ทำน้ำเกลือสำหรับดองไข่ โดยใส่เกลือกับน้ำลงใน
หม้อ นำขึ้นตั้งไฟจนเดือด และคนให้เกลือละลาย
จนหมด ยกออกจากเตา พักทิ้งไว้จนเย็นสนิท
3. เทน้ำเกลือที่เย็นแล้วลงในโหลไข่จนท่วมไข่
จากนั้นใช้ถุงพลาสติกใส่น้ำวางทับลงไปให้ไข่เป็ดจม
อยู่ใต้น้ำ ตลอดเวลา ปิดฝาให้สนิท เก็บไว้ในที่ร่ม
นานประมาณ 2-3 อาทิตย์ สำหรับทำไข่ดาว เก็บไว้
นานประมาณ 2 อาทิตย์ สำหรับทำไข่ต้ม เก็บไว้
นานประมาณ 3 อาทิตย์

ข้อพึงระวัง

ไข่เค็มที่นำไปต้มแล้วสามารถเก็บไว้ในตู้เย็นได้
นานประมาณ 1 เดือน ส่วนวิธีการเก็บรักษาไข่เค็ม
ต้มให้ได้นานที่สุดคือ ให้ใส่สารส้มลงไปแกว่งในน้ำที่
ใช้ต้มไข่ด้วย นอกจากจะยืดอายุไข่เค็มได้แล้ว
สารส้มจะทำให้สีของเปลือกไข่ และเนื้อไข่ขาวสวย
ขึ้นอีกด้วย

ภาพกิจกรรมที่ดำเนินการ

